

Arrest

nr. 190 055 van 25 juli 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 september 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 juli 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. FADILI, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker trad op 7 augustus 2007 in het huwelijk met G.E.H., een vrouw met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 23 januari 2008 diende verzoeker, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in. Deze aanvraag werd ingewilligd.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 1 juni 2010 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.4. Bij arrest nr. 50 248 van 27 oktober 2010 verwierp de Raad het beroep dat verzoeker instelde tegen de beslissing van gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 1 juni 2010 tot beëindiging van het verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 13 september 2016 ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod, die verzoeker op 13 september 2016 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Aan de Heer die verklaart te heten:

naam: [B.]

voornaam: [M.]

[...]

nationaliteit: Marokko

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 13.09.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 07.07.2010 (bijlage 21). Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van beslissing werd op 27.10.2010 verworpen door de RVV.

Een vroegere beslissing tot verwijdering werd dus niet uitgevoerd.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene huwde op 07.08.2007 te Marokko met een Belgische onderdane ([G.E.H.] [...]). Hij kwam op 24.11.2007 in het bezit van visum typ[e] D met het oog op gezinshereniging naar België en werd op 23.06.2008 in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen, welke op 06.03.2009 werd omgezet naar e[en] F kaart. Op 01.06.2010 werd echter door de DVZ een einde gesteld aan betrokkenes verblijfsrecht aangezien er van samenwonen of relatie met Mevr. [E.H.] geen sprake meer was. Deze beslis[s]ing (bijl[age] 21) werd op 07.07.2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen. Het schorsend verzoek tot nietigverklaring van beslissing werd op 27.10.2010 verworpen door de RVV.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan

proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 62 en 74/11, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Hij verschaft de volgende toelichting:

"Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]"

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissingen – in casu de bijlage 13 sexies dd. 13-09-2016 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde

In casu is de bestreden beslissing van 02-02-2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd.

Verzoekende partij wenst dat Uw Raad er akte van neemt dat verwerende partij in de bestreden beslissing niet meedeelt waarom er een inreisverbod van 2 jaar werd opgelegd aan verzoekster.

Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 septies) en het inreisverbod van 2 jaar werden samen betekend met dezelfde motivering. Een inreisverbod van 2 jaar werd aan verzoeker uitgevaardigd omdat hij een vroegere beslissing tot verwijdering dus niet zou hebben uitgevoerd.

Waarom direct gekozen werd voor een inreisverbod van een termijn van 2 jaar, wordt geenszins verduidelijkt. Er wordt enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg zou hebben gegeven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten. Hiervoor verwijst men naar artikel 74/11, §1 tweede lid van VW.

Waarom direct gekozen werd voor de maximale termijn, wordt geenszins afdoende verduidelijkt. Het feit dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting laat verwerende partij niet toe om zomaar een inreisverbod op te leggen van twee jaar.

Blijkbaar vergeet verwerende partij dat verzoeker nog steeds gehuwd is en stelt in haar bestreden beslissing ook niet waarom een inreisverbod dient opgelegd te worden gelet op het bestaande huwelijk van verzoeker.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

De thans bestreden beslissing schendt aldus de materiële motiveringsplicht, en is zodoende onzorgvuldig en onredelijk tot stand gekomen.

Een rechtvaardig evenwicht tussen het algemeen belang en het belang van het individu, is in casu ver te zoeken, en als niet naleven van de terugkeerverplichting het opgelegde inreisverbod in de bestreden beslissing moet dragen, is de sanctie die daarop wordt gesteld te verregaand en volstrekt disproportioneel.

Artikel 74/11, § 1, eerste, tweede en derde lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

De bestreden beslissing wordt niet gemotiveerd, of minstens gebrekkig omtrent de betekening van een inreisverbod met de termijn van 2 jaar.

In de bestreden beslissing wordt op quasi automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor de termijn van 2 jaar, hoewel verzoeker zijn centrum van belangen sedert jaren in het Rijk heeft gevestigd.

Meer nog, uit de feitelijke omstandigheden heeft verzoeker zolang zijn huwelijk niet officieel werd beëindigd bij wijze van een echtscheidingsprocedure nog steeds een wettelijke basis en rechtsgrond om alsnog in België te verblijven. De motivering van de bestreden beslissing is dan ook in rechte niet correct gemotiveerd en in strijd met het Unierecht.

Verzoeker verwijst naar de vaste rechtspraak van het Europese Hof van Justitie ((of hun partnerschap nog niet officieel beëindigd). Dat volgt uit HvJ 13-02-1985, 267/83, Diatta, punten 20-22, en HvJ 08-11-2012, C-40/11, lida, punt 58).

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt eveneens niet nader uiteengezet dan te verwijzen naar de zagezegde hardnekkigheid van verzoeker om zijn illegaal verblijf te regulariseren.

De bestreden beslissing stelt dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar, doch motiveert verwerende partij niet wat die specifieke omstandigheden zijn.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de termijn van 2 jaar zonder enig onderzoek naar en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod.

Waarom deze termijn wordt gehanteerd, wordt bijgevolg niet afdoende uiteengezet.

Gezien de verstreckende gevolgen van een inreisverbod, heeft verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze heeft gehandeld.

De motivering van het inreisverbod is des te belangrijker aangezien het verbod voor de hele Schengenzone geldt.

Met andere woorden, indien er de komende jaren in één van de landen van de Schengenzone voor verzoeker de mogelijkheid zou zijn om zich in regel te stellen met de administratie aldaar en hij aldus een verblijf zou kunnen bekomen, zou dit allemaal belemmerd kunnen worden door het inreisverbod van 2 jaar dat door verwerende partij wordt opgelegd.

De bestreden beslissing, in het bijzonder het inreisverbod, is maar schaars gemotiveerd en de weerhouden motivering is niet afdoende.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De handelwijze van de verwerende partij getuigt van een kennelijk onredelijk en een kennelijk onzorgvuldig bestuur.

De bestreden beslissingen zijn om die redenen niet afdoende en gebrekkig gemotiveerd.

Vermelde motivering, niet aantonen dat stappen ondernomen werden om zijn terugkeer voor te bereiden naar zijn land van herkomst", is niet afdoende om het inreisverbod van 2 jaar te motiveren.

Twee jaar is een totaal buitenproportionele termijn die op geen enkel objectief gegeven steunt, terwijl verzoeker duidelijk te kennen gaf dat hij nog een wettelijk motief heeft om in België te verblijven.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij.

Verweerster vermeldt geen enkel motief houdende de specifieke situatie eigen aan de persoon van verzoeker. Verzoeker wenst op te merken dat het eerste bevel om het grondgebied te verlaten dateert van 27 oktober 2010. Dat er ondertussen meer dan 5 jaar overheen zijn gegaan zodat verwerende partij minstens de specifieke situatie van verzoeker dient te onderzoeken, hetgeen in casu niet werd gedaan. Evenmin wordt er met één woord gerept over de duur van het verblijf, het bestaan van andere familiale en sociale banden.

De beslissing nemen met vermelde argumenten vormt machtsmisbruik in hoofde van verwerende partij, minstens is het een schending van het redelijkheidsbeginsel.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de

omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). In de bestreden beslissing wordt op automatische wijze een inreisverbod opgelegd voor een uiterst lange termijn van 2 jaar.

De wet vereist een evenredigheidstoets.

Dit gebeurt in casu niet.

Immers, iedere zorgvuldige en redelijke administratieve overheid dient zijn beslissingen omstandiger te motiveren en dit op een afdoende wijze telkens wanneer verwerende partij een discretionaire bevoegdheid uitoefent.

Verzoeker verwijst dan ook naar de rechtspraak van de Raad van State, arrest 18 december 2013, nr. 225.871, waarin geoordeeld werd dat er een schending is van de materiële motiveringsplicht wanneer niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn van drie jaar wordt opgelegd.

Verzoeker verwijst idem naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat:

"Juist wanneer de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt, dient zij precieze en concrete feitelijke motieven op te geven op grond waarvan een beslissing wordt genomen (cfr RvS 13 oktober 2008, nr. 187 001). "

De motieven van de bestreden beslissing laten niet toe vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval, waarvan hij blijkens het administratief dossier duidelijk op de hoogte was, hoewel artikel 74/11 [§]1 van de vreemdelingenwet hem daartoe verplicht. ...

Een schending van de materiële motiveringsplicht dient dan ook te worden aangenomen."

De memorie van antwoord gaat voorbij aan de recente rechtspraak van de Raad van State en (nu ook) de unanieme rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

In de arresten van 18 december 2013 (nr. 225.871 en 225.872) heeft de Raad van State geoordeeld dat het verplicht opleggen van een inreisverbod niet inhoudt dat daarbij de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd en dat daarbij de maximumduur moet worden bepaald of dat geen motivering omtrent de duur zou vereist zijn.

In het op de website gepubliceerd arrest van de RvV van 19 februari 2014 arrest nr. 119 120 komt er nu blijkbaar een einde aan de verdeelde rechtspraak van de RvV en wordt de rechtspraak van de Raad van State gevolgd.

Verzoeker verwijst ook naar de rechtspraak van de RvV, onder meer arrest nr. 109 923 van 17 september 2013, in de zaak X. t. Belgische Staat, arresten nr. 118 075, 118 076 en 118 077 telkens van 30 januari 2014 inzake Miftari t. Belgische Staat, arrest nr. 118 076 van 30 januari 2014, arrest nr. 118 077 van 30 januari 2014, arrest nr. 117 075 van 17 januari 2014."

Voorts stelt verzoeker stelt dat hij de motivering uit artikel 74/14 §1,2° Vw, waardoor hem geen termijn wordt toegestaan het rijk alsnog vrijwillig te verlaten, omdat er een risico zou bestaan op onderduiken, - quod non-, op hem niet van toepassing is.

Verzoeker betwist de toepassing van het voormeld artikel daar de motieven noch in feite noch in rechte geenszins af te leiden valt dat deze bepalingen op haar niet van toepassing zijn daar deze artikelen refereren naar personen die reeds het voorwerp waren van een definitieve verwijderingsmaatregel.

Verzoeker meent dat hij zich in deze situatie bevindt, meer bepaald werd hij ten laste genomen door zijn Spaanse zus. Deze familiale relatie valt onder het begrip "gezin".

Verzoeker is afhankelijk van haar, dat de verwerende partij hiermee minstens rekening diende te houden ingevolge artikel 74/13 van de Vw. Dat deze bepaling allicht refereert naar artikel 8 van het EVRM.

Het is de logica zelve, volgens verzoeker, dat verwerende partij de hogere rechtsnormen nagaat alvorens te besluiten dat de meest ingrijpende maatregel namelijk het nemen van het bevel, dat uit de bestreden beslissing allerm minst kan afgeleid worden of er effectief rekening werd gehouden met bovenvermelde elementen namelijk het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van betrokkene.

Gelet op het voorgaande staat het dan ook vast dat verzoeker niet valt onder toepassing van deze uitzonderingsmaatregel, minstens dient door de Raad te worden vastgesteld dat de motivering voor het terugleiden naar de grens (die gebaseerd is op artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet), met name dat verzoekster zonder geldig visum in het Rijk verblijft en de reglementering niet zou hebben gerespecteerd, gebrekkig is daar deze motivering een terugleiding naar de grens niet kan verantwoorden, daar enkel gewezen wordt op het niet respecteren van de geldigheid van het visum, doch geenszins naar het geen gevolg geeft aan een eerder bevel of naar één van de overige bepalingen in de vreemdelingenwet."

3.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoekers betoog dat verweerder niet of slechts gebrekkig heeft uiteengezet waarom hij opteerde voor een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar mist feitelijke grondslag. Verweerder heeft immers toegelicht dat verzoeker initieel naar België kwam met het oog op studies, dat hij vervolgens een verblijfsrecht verwierf op basis van een huwelijk en dat er een einde werd gesteld aan zijn recht op verblijf nadat werd vastgesteld dat hij geen gezin vormde met zijn Belgische echtgenote. Verweerder heeft daarnaast geduid dat verzoeker ook reeds een bevel kreeg om het land te verlaten, dat een beroep dat verzoeker indiende tegen de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten werd verworpen en dat hij dus niet meer in België mocht blijven. Verweerder heeft er verder op gewezen dat verzoeker toch hardnekkig poogt om verder illegaal in het Rijk te verblijven en dat hij, gelet op het belang dat hij hecht aan de immigratiecontrole en gezien het feit dat hij geen specifieke redenen zag om een inreisverbod met een lagere geldigheidsduur op te leggen, een inreisverbod dat twee jaar geldig is proportioneel acht.

Verweerder heeft verder geenszins "*direct gekozen voor de maximale termijn*". Verweerder vermocht immers, gelet op de bepalingen van artikel 74/11, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet een inreisverbod met een geldigheidsduur van drie jaar op te leggen en heeft in voorliggende zaak geopteerd voor een inreisverbod dat twee jaar geldt.

Gezien het voorgaande is verzoekers verwijzing naar arresten waarin werd vastgesteld dat een deugdelijke motivering in een administratieve beslissing ontbrak niet nuttig.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aangetoond.

3.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel voorziet dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien aan een vreemdeling geen termijn voor een vrijwillig vertrek is toegestaan of indien deze vreemdeling geen gevolg gaf aan een vroegere beslissing tot verwijdering.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat aan verzoeker op 7 juli 2010 – verzoeker stelt verkeerdelijk 27 oktober 2010 – reeds een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Verweerder kon derhalve het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 september 2016 laten gepaard gaan met een inreisverbod. Verzoeker houdt evenwel voor dat verweerder het inreisverbod oplegde zonder rekening te houden met *“alle omstandigheden eigen aan het geval”*. Hij stelt in zijn verzoekschrift dat verweerder voorbijging aan het feit dat hij nog is gehuwd en dat hij aan dit huwelijk nog een recht op verblijf kan ontlenen. Ter terechtzitting erkent verzoekers raadsman evenwel dat deze grief gebaseerd is op een vergissing en dat verzoeker in werkelijkheid sedert 29 mei 2013 uit de echt is gescheiden. Er dient op dit onderdeel van het middel bijgevolg niet verder te worden ingegaan. Verzoeker betoogt daarnaast dat hij sedert jaren het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, maar toont hiermee niet aan dat verweerder enig relevant gegeven over het hoofd heeft gezien. Verweerder heeft namelijk toegelicht dat verzoeker sedert 2010 niet meer over een recht op verblijf in het Rijk beschikt en *“dan ook geen enkel wettelijk motief heeft om alsnog in België te verblijven”*. Verzoeker kan bezwaarlijk voorhouden dat verweerder het feit dat hij jarenlang onwettig in het Rijk verbleef, en derhalve een misdrijf pleegde, als een gegeven dat in zijn voordeel speelde diende te weerhouden.

Voorts moet worden geduid dat verweerder nergens heeft verwezen naar de hardnekkigheid van verzoeker *“om zijn illegaal verblijf te regulariseren”*. Verweerder heeft gewezen naar de hardnekkigheid van verzoeker *“om illegaal op het grondgebied te willen verblijven”*. Het is niet betwist dat verzoeker meer dan vijf jaar nadat zijn verblijf werd beëindigd en hem het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven nog steeds in het Rijk verbleef en het is niet kennelijk onredelijk om het feit dat een vreemdeling hardnekkig poogde om onwettig in het Rijk te verblijven in aanmerking te nemen als een gegeven dat dienstig is bij het bepalen van de duur van een inreisverbod.

Er wordt door verzoeker ook geenszins aangetoond dat de familiale en sociale banden die hij in het Rijk zou hebben van die aard zijn dat zij zouden verhinderen dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar wordt opgelegd of die aanleiding zouden kunnen geven tot de vaststelling dat een dergelijke beslissing disproportioneel is. Waar verzoeker stelt dat hij afhankelijk is van zijn zus merkt de Raad op dat verzoeker weliswaar stukken aanbrengt die aantonen dat zijn zus in België woont, doch waaruit niet kan worden afgeleid dat hij van haar afhankelijk zou zijn. De bestreden beslissing verhindert verzoeker ook niet om normale familiale contacten met zijn zus te onderhouden via de moderne communicatiemiddelen of door haar uit te nodigen in zijn land van herkomst.

Verzoeker zet uiteen dat het inreisverbod voor de hele Schengenzone geldt, doch bewijst hiermee niet dat verweerder kennelijk onredelijk optrad door te besluiten dat een inreisverbod met een geldigheidsduur van twee jaar proportioneel is. De vaststelling van verzoeker dat de bestreden beslissing impliceert dat hij gedurende twee jaar geen mogelijkheid heeft om zich in één van de landen van de Schengenzone in regel te stellen – waarbij moet worden geduid dat ook geenszins blijkt dat verzoeker in een van deze landen belangen heeft waardoor zijn aanwezigheid er vereist kan zijn – doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat verweerder enig dienstig gegeven uit het oog is verloren bij het nemen van de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod of bij het bepalen van de geldigheidsduur van dit inreisverbod.

Door verzoeker wordt schijnbaar uit het oog verloren dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel is. Zijn toelichting omtrent de verplichtingen die, ingevolge de bepalingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, op verweerder rusten bij het nemen van een verwijderingsmaatregel zijn in casu dan ook niet relevant.

In de bestreden beslissing wordt niet verwezen naar artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet en wordt niet aangegeven dat aan verzoeker geen termijn wordt toegestaan om het Rijk alsnog vrijwillig te verlaten omdat er een risico bestaat op onderduiken bestaat. De bestreden beslissing omvat ook geen motivering inzake *“het terugleiden naar de grens”*. De beschouwingen van verzoeker hieromtrent laten de Raad dan ook niet toe enige schending van de materiële motiveringsplicht vast te stellen.

Inzake de arresten waarnaar verzoeker verwijst merkt de Raad op dat deze geen precedentswaarde hebben en dat niet wordt aangetoond dat de feiten die aanleiding gaven tot deze arresten vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt.

Enige vorm van machtsmisbruik of een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.2.4. De Raad stelt, met verwijzing naar de voorgaande onderdelen van het middel, vast dat verzoeker evenmin in concreto aantoont dat verweerder in casu enig dienstig gegeven niet zou hebben betrokken bij het nemen van de bestreden beslissing of dat hij over onvoldoende gegevens zou hebben beschikt om de bestreden beslissing te nemen, zodat ook niet kan worden geconcludeerd dat deze beslissing niet degelijk werd voorbereid en niet is gegrond op een correcte feitenvinding.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt niet.

3.2.5. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM betoogt verzoeker dat aangezien hij ten laste wordt genomen door zijn in België verblijvende zus er dient te worden aangenomen dat hij een gezinsleven heeft dat onder de bescherming valt van artikel 8 van het EVRM. Hij blijft evenwel in gebreke om aan te tonen dat hij effectief ten laste is van zijn zus, zodat niet kan worden geconcludeerd dat hij, die erkent ook niet langer gehuwd te zijn, enig beschermenswaardig gezinsleven in België heeft. De Raad moet, ten overvloede, ook duiden dat zelfs indien verzoeker tijdens zijn onwettig verblijf in het Rijk zou zijn opgevangen door zijn zus dit enkele feit niet toelaat te besluiten dat hij van haar afhankelijk is. Verzoeker verklaarde immers in goede gezondheid te zijn en er blijkt niet dat verzoeker, die pas tweeënveertig jaar oud is en die voorheen tewerkgesteld was, niet zelf een inkomen zou kunnen verwerven om in zijn levensonderhoud te voorzien.

In zoverre verzoekers raadsman ter terechtzitting nog betoogt dat verzoeker een relatie heeft met een vrouw in België en dat hij concrete huwelijksplannen heeft kan enkel worden vastgesteld dat ook deze beweringen ongestaafd blijven en dat uit artikel 8 van het EVRM hoe dan ook geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756).

Een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden vastgesteld.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftieng juli tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK